

Arrest

**nr. 60 778 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 februari 2011 tot weigering tot in overweging-name van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. PIROTTE, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 november 2009 dient de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in. Op 30 juni 2010 weigert het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 18 november 2010 met nummer 51 285 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 27 december 2010 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 1 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overweging-name van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten N. U. (...)
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 27.12.2010*

Overwegende dat betrokkene op 09.11.2009 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 30.06.2010 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan uw asielverklaringen; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 22.11.2010 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 27.12.2010 een tweede asielaanvraag indiende; uit haar verklaringen blijkt dat betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die zijn tijdens haar vorige asielaanvraag heeft aangehaald die achtereenvolgens door het CGVS en de RVV negatief werden beoordeeld; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag enkele documenten aanbrengt om haar asielmotieven te staven; betrokkene kopieën aanbrengt van convocaties op naam van haarzelf en haar zonen (A.) en (A.) (+ Franse vertaling); alle convocaties dateren van 2007 en betrokkene deze dus tijdens haar vorige asiel procedure had kunnen aanbrengen; het bovendien kopieën betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld; betrokkene een faxkopie aanbrengt van een document waarin vermeld staat dat haar zoon (A.) in voorarrest zou zitten; ook dit document een kopie betreft; kopieën gemakkelijk kunnen vervalst worden en de authenticiteit van een kopie niet kan worden vastgesteld; de enveloppe die betrokkene aanbrengt enkel aantoont dat zij post heeft ontvangen; de kopie van het militair boekje van haar zoon (T.) is wat het is en enkel informatie verschaft over de legerdienst van haar zoon; betrokkene verklaart dat zij en haar dochter (P.) nog steeds niet kunnen terugkeren omdat haar leven in gevaar zou zijn; betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven; betrokkene opnieuw stelt dat zij medische problemen zou hebben; deze motieven reeds tijdens haar vorige asielprocedure werden besproken; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan: *“machtsoverschrijding en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.”*

2.1.1 De verzoekende partij stelt dat de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken er zich toe beperkt te onderzoeken of er effectief ‘nieuwe elementen’ in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) zijn aangebracht wanneer er een beslissing tot weigering van in overwegingname van de asielaanvraag wordt genomen. Volgens de verzoekende partij komt het niet toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken om de bewijswaarde, de pertinentie of de impact van deze nieuwe elementen te beoordelen op de geloofwaardigheid van de eiseres, maar enkel *“de nieuwigheid”* ervan. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar een arrest van de Raad van State van 5 januari 1996 met nummer 57.384. De verzoekende partij benadrukt dat ze niet enkel documenten naar voren bracht die betrekking hebben op de feiten

aangehaald in haar eerste asielaanvraag, maar ook een document betreffende “het arrest” van haar zoon A. die sinds een paar maanden aangehouden is. De verzoekende partij benadrukt dat dit een nieuw element betreft, daar dit zich voorgedaan heeft na de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn als enige bevoegd om te oordelen of de nieuwe aangebrachte elementen inderdaad van aard zijn om een vroegere appreciatie van de vrees van de eiseres in positieve zin om te buigen. Tot slot stelt de verzoekende partij dat het gegeven dat het om kopieën gaat geen verschil maakt, daar ze deze documenten ontvangen heeft in afwachting van de originele.

2.1.2. De verwerende partij geeft vooreerst een theoretische uitleg omtrent het begrip nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij vervolgt dat zij in de bestreden beslissing op alle door de verzoekende partij bijgebrachte stukken geantwoord heeft. Hierop herhaalt de verwerende partij motieven van de bestreden beslissing. De verwerende partij concludeert dat ze de grenzen van de haar toegekende appreciatiebevoegdheid niet op kennelijk onredelijke wijze heeft overschreden door te oordelen dat de door de verzoekende partij bijgebrachte gegevens niet voldoen aan het begrip nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit waarom de door de verzoekende partij bij haar huidige asielaanvraag aangebrachte gegevens en documenten geen nieuwe gegevens zijn met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen, en die wat haar betreft ernstige aanwijzingen inhouden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het lopen van reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en moeten op hem betrekking hebben (RvS 13 april 2005, nr.143.020; RvS 13 april 2005, nr.143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het kader van haar tweede asielaanvraag verklaarde:

“Mijn dochter (P. (...)) en ik kunnen niet terugkeren naar Tsjetsjenië, omdat ons leven er in gevaar is. We zouden opgepakt worden. In mijn vorig Interview heb ik hier reeds gedetailleerd over verteld. Ondertussen zijn mijn 2 neven (K. I. (...) en K. M. (...)), die ons In Tsjetsjenië geholpen hebben, ook gevlucht, omdat hun leven ook in gevaar is.

Mijn zoon A. (...) woont al jarenlang, als vluchteling, in Frankrijk. Hij heeft me een aantal kopies van bewijzen opgestuurd (zie documentenlijst), deze gebruikte hij eveneens tijdens zijn asielaanvraag. Ik heb eveneens een kopie van zijn interview thuis liggen, ik wil deze eventueel voorleggen als dat zou nodig zijn (ik heb de toestemming van mijn zoon hiervoor gekregen).

Mijn andere zoon, A. (...), die op de vlucht was (maar in Tsjetsjenië woonde), is in augustus gearresteerd toen hij zijn gezin wou bezoeken. Mijn schoondochter, die hem wou bezoeken, heeft geen toelating gekregen, want hij zit In voorarrest (zie documentenlijst).

Mijn oudste zoon heb ik tijdens de oorlog in Afghanistan verloren (zie documentenlijst). Na zijn dood heb ik psychische problemen gekregen, ik moet nog steeds medicamenten innemen.

Mijn drie andere dochters wonen ook in België. In mijn land heb ik niemand meer die mij kan helpen of beschermen.

Mijn jongste dochter kon ik niet achterlaten, want zij is ongetrouwd. Vrouwen zijn ginder heel kwetsbaar als ze alleen zijn. Daarom hopen wij dat we hier kunnen blijven. Ondertussen woon ik bij mijn oudste dochter, die mij verzorgt. De jongste is momenteel aan het studeren. Omwille van mijn bezorgdheid en de situatie in mijn land is mijn gezondheid enorm achteruitgegaan. Ik denk dat ik niet lang meer te leven heb.

Hebt u nog iets toe te voegen?

Nee”

De verzoekende partij legde ook de volgende documenten neer:

- militair boekje van zoon T., met melding dat hij gesneuveld is,
- convocatie op naam van de verzoekende partij (kopie) van 28 mei 2007,
- vertaling convocatie van de verzoekende partij (kopie),
- convocatie op naam van zoon A. (kopie) van 21 mei 2007,
- vertaling convocatie A. (kopie),
- convocatie op naam zoon A. (kopie), 28 mei 2007,
- vertaling convocatie A.,
- bewijs dat zoon A in voorarrest opgesloten zit, van 13 december 2010,
- omslag,
- overlijdensakte echtgenoot van de verzoekende partij,

- binnenlands paspoort van de verzoekende partij.

De elementen die de verzoekende partij in haar tweede asielaanvraag heeft aangebracht kunnen weliswaar “nieuw” zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). In casu hebben deze “nieuw” aangehaalde elementen betrekking op de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot de eerste asielaanvraag. De verzoekende partij probeert met de nieuw aangebrachte stukken haar asielmotieven die bij de eerste asielaanvraag onderzocht werden te staven. De eerste asielaanvraag van de verzoekende partij werd ongeloofwaardig bevonden. Bovendien mocht van de verzoekende partij in alle redelijkheid worden verwacht dat zij met zoveel mogelijk concrete gegevens de omstandigheden van haar vluchtverhaal zou trachten aan te tonen. De door verzoekende partij neergelegde documenten hebben bijgevolg betrekking op feiten en situaties die reeds onderzocht werden naar aanleiding van de eerste asielaanvraag. Het loutere feit dat de verzoekende partij gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in haar vorige asielprocedure is op zich echter onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156; RvS 28 november 2005, nr. 151.804).

Met betrekking tot de bewijskracht van de fax waarin vermeld staat dat de zoon A. van de verzoekende partij in voorarrest zit, die door de verwerende partij wordt betwist, wijst de Raad de verzoekende partij er vooreerst op dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar de Dienst Vreemdelingen-zaken niet toelaat eventuele nieuwe gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De verzoekende partij betoogt dat ten onrechte gesteld wordt dat de, door haar aangebrachte, inlichtingen niet afkomstig zijn van een objectieve bron, maar laat na haar standpunt op enigerlei wijze te onderbouwen. Een eenvoudige ontkenning van het standpunt van de overheid kan niet leiden tot de vaststelling dat de beslissing van deze overheid onwettig of onredelijk is. Bovendien is het oordeel van de gemachtigde dat de authenticiteit van de fax van een brief niet kan worden nagegaan niet kennelijk onredelijk aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Het motief van de bestreden beslissing dat daarenboven stelt dat “*de authenticiteit van een kopie niet kan worden vastgesteld*”, wordt door de verzoekende partij niet weerlegd.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij de verzoekende partij (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). De verzoekende partij toont niet aan dat zij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve besluiten dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. Noch een schending van de materiële motiveringsplicht noch een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN